

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

ניתן ביום 17 יולי 2016

המערער

חגי דוד

המשיב

יגאל אורמן

לפני: השופטת לאה גליקסמן, השופטת סיגל דוידוב – מוטולה, השופט רועי פוליאק
נציג ציבור (עובדים) מר נתן מאיר, נציג ציבור (מעסיקים) מר שלמה נוימן

בשם המערער – עו"ד דוד בן חיים
בשם המשיב – עו"ד סער רשף ועו"ד דוד נפטולייב

פסק דין

1. ערעור זה סב על פסק דינו של בית הדין האזורי בבאר-שבע (השופט יוחנן כהן ונציגי הציבור מר שמואל אטיאס ומר לאון מיוני; ס"ע 35142-05-11), שבו נקבע כי בין הצדדים התקיימו יחסי עובד ומעביד לאורך כל תקופת ההתקשרות ביניהם, וכי המשיב זכאי לתשלומים שונים בגין תקופת העבודה וסיומה בפיטוריו בסכום כולל של 85,998 ₪, בקיזוז סך של 7,807 ₪ ששולם לו במסגרת "גמר חשבון". בנוסף, חויב המערער לשלם למשיב הוצאות משפט בסכום כולל של 12,000 ₪.
2. בתביעה שהגיש לבית הדין האזורי טען המשיב כי עבד כשכיר אצל המערער בתפקיד של מפעיל מכונת דפוס, התקנות ושירות לקוחות, החל מחודש ינואר 1999 ועד לפיטוריו בחודש ינואר 2008. לפיכך, עתר המשיב לתשלום פיצויי פיטורים וזכויות כספיות נוספות הנובעות ממעמדו כעובד.
3. המערער טען מנגד כי המשיב הועסק כשכיר רק החל מחודש יוני 2006 וקודם לתקופה זו עבד המשיב "כ'פריילנסר' וכדבריו כפי שהתבטא פעמים רבות בפני אנשים ולרבות בפני בא כוחו עבד כשותף עם הנתבע ולא כשכיר" (סעיף 3 לכתב ההגנה). כן נטען כי בחודש דצמבר 2005 הפסיק המשיב לעבוד כליל עם המערער ונסע לחו"ל ושהה בחו"ל מספר חודשים רצופים. לפי הנטען, בחודש יוני 2006 חודשה ההתקשרות בין הצדדים, וממועד זה ועד לסיום ההתקשרות עבד המשיב כעובד שכיר, ובעד תקופה זו שולמו לו כל זכויותיו.

1 מתוך 10

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

4. בית הדין האזורי קיבל את תביעת המשיב בחלקה. בכל הנוגע לתקופת ההתקשרות מחודש ינואר 1999 עד חודש מאי 2006 (להלן – התקופה הראשונה) קבע בית הדין

האזורי, בהסתמך על מכלול הראיות שהובאו לפניו, כי לא התקיימו בין המשיב למערער יחסי שותפות. בקשר לכך נקבע בין היתר, כי השליטה בבית הדפוס הייתה בבעלות מלאה של המערער; אין בהעברת כספים מהמשיב למערער כדי ללמד על קיום שותפות בין השניים, שכן "הזרמת" הכספים מצד המשיב לעסק הייתה "שלב מעבר" ל"שותפות שבדרך", שלא התממשה בסופו של יום; המשיב לא היה שותף לניהול ההוצאות וההכנסות, והנהלת החשבונות לא הייתה שקופה למשיב; המשיב אישר בעדותו שקיבל כספים מהמערער וכי תשלומים אלו באו לידי ביטוי בתדפיסי החשבון, אך לא הונחה כל תשתית ראייתית המצביעה על נשיאה בהפסדים של השותפות; מעבר להקלטה של שיחה שהתקיימה בין המשיב לבא כוחו והתמליל של אותה שיחה, המערער לא הניח תשתית ראייתית מספקת שיש בה כדי להצביע על קיומה של שותפות, ובכלל זה לא הציג כל מסמך המעיד על "גמירות דעת" של המשיב להיכנס לשותפות, או טיבה של השותפות; מקריאת תמליל השיחה עולה חוסר ההבנה של המשיב את מהות היחסים בין הצדדים; טענת המערער לפיה תלושי השכר בתקופה זו הוצאו רק על מנת לקזז את הוצאות העסק, לא הוכחה, שכן לא זומן לעדות גורם מהנהלת החשבונות של בית הדפוס.

5. לאחר מכן ניתח בית הדין האזורי את הסממנים והמבחנים הרלוונטיים לקביעת מעמדו של אדם כעובד. בית הדין מצא כי המשיב השתלב בפעילות בית הדפוס של המערער, כחלק מהמערך הארגוני של הפעילות השוטפת הרגילה של בית הדפוס; המשיב העמיד את כישוריו בתחום הדפוס לרשות המערער במטרה לקבל שכר בתמורה; מעדותו של המשיב שלא נסתרה עלה כי היו לו שעות עבודה ברורות וקבועות, אשר תואמו עם המערער. אשר לפן השלילי של מבחן ההשתלבות, קבע בית הדין האזורי כי לא הוצגה ולו ראשית ראיה לכך שלמשיב היה עסק משלו; בית הדין קיבל את גרסת המשיב וקבע כי הוא עבד כעצמאי רק לאחר שסיים את עבודתו אצל המערער; המשיב לא נשא בנטל ניהול בית הדפוס, וניהול הכספים היה מופקד בידי המערער; המשיב לא הנפיק חשבוניות למערער, ולא ניהל ספרים.

6. בית הדין האזורי עמד על סממנים נוספים המעידים על כך שהתקיימו בין הצדדים יחסי עבודה. בקשר לכך נקבע, בין היתר, כי: המשיב ביצע את העבודה באופן אישי;

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

השכר ששולם למשיב לא היה שכר גבוה המאפיין תמורה לנותן שירותים כעצמאי; גם התמשכות הקשר בין הצדדים (בשנים 1999 – 2008) מחזקת את המסקנה בדבר קיומם של יחסי עובד-מעביד. כפועל יוצא מכך קבע בית הדין כי בין המשיב למערער התקיימו יחסי עבודה במשך כל תקופת ההתקשרות, היינו החל מחודש ינואר 1999 ועד חודש ינואר 2008.

7. בכל הנוגע לרציפות בעבודה, קבע בית הדין כי גרסת המשיב שלפיה ראו את מערכת היחסים כרציפה ונמשכת לא נסתרה. בהקשר זה נקבע כי המשיב שהה בחו"ל רק בתקופה מיום 18.1.06 ועד ליום 23.2.06; המשיב הוכיח כי הופקדו לחשבון הבנק שלו משכורות בחודשים אפריל 2006, מאי 2006 ויוני 2006, והמערער לא נתן הסבר מניח את הדעת לאותם תשלומים בתקופה בה לטענתו נוצר נתק ביחסי העבודה. לפיכך, חלה רציפות בעבודתו של המשיב לצורך חישוב זכויותיו מחודש ינואר 1999 עד חודש ינואר 2008.

8. בכל הנוגע למסמך "גמר חשבון" שנערך עם המשיב בסיום קשר העבודה בחודש ינואר 2008, במסגרתו הצהיר המשיב כי אין לו תביעות כלפי המערער, קבע בית הדין האזורי כי המסמך אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לעניין מתן תוקף לכתב ויתור, ולכן המסמך אינו מונע מהמשיב להעלות את תביעותיו. עם זאת, יש לקזז את הסכום ששולם למשיב במסגרת "גמר חשבון" מהסכומים שייפסקו לזכותו על פי פסק הדין.

9. לאור מסקנות אלה של בית הדין הוא פנה לבחון את יתר רכיבי התביעה. בכל הנוגע לנסיבות סיום העבודה, קבע בית הדין, בהסתמך על גרסתו של המשיב שנמצאה מהימנה, כי הוא פוטר מעבודתו, ועל כן הוא זכאי לפיצויי פיטורים. לאור האמור, ומשלא הוגש חישוב נגדי, חייב בית הדין את המערער לשלם למשיב פיצויי הפיטורים בסך של 40,500 ₪, על יסוד משכורת בסך של 4,500 ₪, בעד תשע שנות עבודה. בנוסף לכך חייב בית הדין את המערער לשלם למשיב הודעה מוקדמת בסך של 4,500 ₪; פיצוי בשל אי ביצוע הפרשות לקרן פנסיה בסך של 7,189 ₪; פדיון חופשה שנתית בסך של 13,560 ₪; פדיון דמי הבראה בסך של 2,226 ₪; מענקי חג לפי צו ההרחבה הענפי בסך של 16,950 ₪; תוספת ותק בסך של 259 ₪; ופיצוי בגין אי ביצוע הפרשות לקרן השתלמות בסך של 814 ₪. מסכום זה הורה בית הדין האזורי לקזז, כאמור, סך של 7,807 ₪ ששולמו למשיב במסגרת גמר חשבון שנערך למשיב עם סיום קשר העבודה.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

תביעות המשיב לתשלום בעד שעות נוספות, דמי חגים, נסיעות, החזר בגין ניכוי מס, וכן תשלום קנס למוסד לביטוח לאומי - נדחו. בנוסף, הויב המערער לשלם למשיב הוצאות משפט בסך כולל של 12,000 ₪.

10. בערעורו התמקד המערער בעיקר בשני אלה: הקביעה כי התקיימו יחסי עבודה בין המערער לבין המשיב בתקופה הראשונה – ינואר 1999 עד מאי 2006 (לגרסת המערער ינואר 1999 עד דצמבר 2005); הקביעה כי לא חלה הפסקה בהתקשרות בין הצדדים בתקופה ינואר 2006 עד מאי 2006, ודחיית הטענה כי ביום 1.6.2006 החלה תקופת עבודה חדשה של המשיב.

11. **בכל הנוגע לקיום יחסי עבודה בתקופה הראשונה טען המערער** כי המשיב הועסק כ"פריילנסר", במעמד של עצמאי, ובית הדין התעלם בפסיקתו מהקלטת שיחה בין המשיב לבין בא כוחו, שבמסגרתה הודה המשיב במפורש מספר פעמים כי בתקופה הראשונה הועסק כעצמאי ולא כעובד; אכן, למשיב לא היה עסק משלו (בניין, מכונות דפוס) והוא לא היה שותף של המערער, אולם ההסדר בין המערער לבין המשיב – שלפיו המשיב מביא עבודות לבית הדפוס ומתחלק ברווחים מעבודות אלה עם המערער – מעיד על מעמדו כפריילנסר. בהקשר זה נטען כי בית הדין האזורי התעלם מהפקדות של כספים בחשבונות הבנק של המשיב, בעד עבודות שביצע כעצמאי בדפוס של המערער. תלושי השכר שהוצאו למשיב לא שיקפו את הכנסותיו, אלא נועדו לתת למשיב "כיסוי" לרשויות המס והמוסד לביטוח לאומי, שכן המשיב לא רצה לפתוח תיק של עוסק מורשה.

אין בידינו לקבל את טענת המערער, מנימוקים אלה:

11.1. נזכיר מושכלות ראשונים – היותו של אדם בגדר "עובד" הוא דבר הקרוב לסטטוס, ומעמד זה אינו נקבע על פי התיאור שניתן לו על ידי הצדדים או אחד מהם, אלא נקבע מבחינה משפטית על פי נסיבות ההתקשרות כהווייתן. לפיכך, גם אם המשיב סבר שבתקופת ההתקשרות הראשונה הוא הועסק כ"עצמאי", וסברה זו באה לידי ביטוי בשיחה שהוקלטה בינו לבין בא כוחו, אין בכך כדי לשלול את מעמדו כ"עובד", ככל שעל פי המבחנים שנקבעו בפסיקה התקיימו יחסי עבודה בין המערער לבין המשיב. מובן, כי במסגרת כלל השיקולים ניתן לקחת בחשבון גם את הדרך בה ראו הצדדים או מי מהם בזמן אמת את מערכת היחסים, אך אין

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

זה מבחן דומיננטי או מכריע, ובמקרה שלפנינו אין בו כדי לפגוע בקביעה כי בהתאם למכלול הסממנים – התקיימו יחסי עובד - מעסיק בין הצדדים משך כל התקופה.

11.2. במסגרת טיעונו בבית הדין האזורי טען המערער כי המשיב הועסק כ"פרילנסר" וכדבריו של המשיב כ"שותף". על כן, היה על בית הדין האזורי לבחון אם התקיימו יחסי שותפות בין המערער לבין המשיב. מכל מקום, בדיון לפנינו טען המערער כי המשיב לא היה שותף בעסק, והתמקד בטענה כי המשיב היה "פרילנסר" – משתתף חופשי.

11.3. נוכח טענת המערער כי המשיב היה בגדר "פרילנסר" או "עצמאי" יש לבחון את מעמדו של המערער על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה. כידוע, המבחן המקובל בפסיקה לקביעת מעמדו של מועסק כ"עובד" או כ"קבלן עצמאי" הוא המבחן המעורב. המרכיב הדומיננטי במבחן המעורב הוא מבחן ההשתלבות, ולו שני פנים: הפן החיובי והפן השלילי. במסגרת הפן החיובי נבדקת השאלה האם מבצע העבודה השתלב בעסקו של המעסיק, והיה חלק מהמערך הארגוני של המעסיק. במסגרת הפן השלילי נבחנת השאלה אם מבצע העבודה ביצע את העבודה במסגרת עסק עצמאי משלו. מרכיבים נוספים במבחן המעורב הם: מבחן הקשר האישי; כפיפות; אספקת כלי עבודה; תלות כלכלית; אופן הצגת ההתקשרות בפני גורמים חיצוניים, לרבות מס הכנסה והמוסד לביטוח לאומי; בלעדיות הקשר; התמשכות הקשר, סדירות הקשר ורציפותו.

ע"ע (ארצי) 300021/98 טריינין – מיכה חריש ומפלגת העבודה, פד"ע לו 433 (2002).

11.4. עיון בפסק דינו של בית הדין האזורי מעלה כי הוא יישם כראוי את מרכיבי "המבחן המעורב" על התשתית העובדתית כפי שעלתה מהעדויות ומהראיות שלפניו. ואכן, בדיון לפנינו אישר המערער כי למשיב "לא היה עסק משלו". מכאן, שלא התקיים במשיב הפן השלילי של מבחן ההשתלבות, ונשלל מעמדו של המשיב כ"עצמאי". בהקשר זה נדגיש כי גם אם שכרו של המשיב נגזר מתקבולי הדפוס מעבודות שהושגו על ידו, אין בכך כדי לשלול את מעמדו כ"עובד". שכרם של עובדים רבים מחושב באחוזים ממכירות שבוצעו על ידם, על בסיס תפוקה או על

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

בסיס הכנסות (מחזור או רווחים) של פעילותם או של מקום עבודתם. חישוב השכר בדרך זו אינו שולל את מעמדם של מועסקים אלה כעובדים.

11.5. אשר לטענה כי המשיב היה "פרילנסר" (משתתף חופשי), הרי שטענה זו אינה מתיישבת עם התקשרות סדירה, רצופה וממושכת כפי שהייתה בין המערער לבין המשיב [ראו בג"צ 5168/93 שמואל מור נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד נ(4) 628 (1996)].

כללו של דבר: לאור האמור לעיל, אנו דוחים את טענתו של המערער כי לא התקיימו יחסי עבודה בינו לבין המשיב בתקופה הראשונה.

12. בכל הנוגע לטענה כי חל נתק ביחסי העבודה בין המערער לבין המשיב בתקופה ינואר 2006 עד מאי 2006, דהיינו עד יום 1.6.2006, טען המערער כי בית הדין האזורי התעלם מראיות רבות המעידות על כך שבתקופה זו לא התקיימו יחסי עבודה בין הצדדים ובכלל זאת: תלושי השכר של המשיב, בהם נכתב במפורש כי תחילת העבודה היא ביום 1.6.2006; הודאת המשיב בשיחה בינו לבין בא כוחו כי שנה וחצי לפני סיום עבודתו עבד כעובד שכיר, כך שאם סיים את עבודתו בחודש דצמבר 2007 – ינואר 2008, הוא הועסק כעובד שכיר החל מחודש יוני 2006; לא הוכחו הפקדות של משכורות בתקופה ינואר 2006 עד מאי 2006. גם טענה זו אין בידינו לקבל, מנימוקים אלה:

12.1. לפני בית הדין האזורי היה מכלול ראיות – תלושי השכר בהם אכן נכתב כי מועד תחילת העבודה הוא 1.6.2006; אישור משרד הפנים על שהותו של המשיב בחו"ל לתקופה בת כחודש בלבד; תדפיסי חשבון הבנק של המשיב, מהם עלה כי הופקדו שיקים של המערער לחשבון הבנק גם בעד התקופה שלטענת המערער המשיב לא עבד בה; תמליל השיחה בין המשיב לבין בא כוחו. מעבר לראיות האובייקטיביות שמע בית הדין האזורי את עדותם של המערער ושל המשיב. על יסוד מכלול "הראיות האובייקטיביות" שלפניו, שחלקן תמך בגרסת המערער וחלקן תמך בגרסת המשיב, והתרשמותו מעדויות המערער והמשיב, היה על בית הדין לקבוע אם לקבל את גרסת המערער שלפיה חל נתק במהלך תקופת עבודתו של המשיב מינואר 2006 עד מאי 2006.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

12.2. הלכה פסוקה היא כי מלאכת קביעת העובדות היא מלאכתה של הערכאה הדיונית אשר שמעה את העדים, התרשמה ממהימנותם, ובחנה את תשתית הראיות לעומקה. בקביעות הערכאה הדיונית בעניינים מעין אלה ערכאת הערעור לא תתערב אלא במקרים חריגים [ע"ע (ארצי) 299/03 חנן גרין - מילאון בע"מ, (25.12.2005), בפסקה 4' וההפניות שם; ע"ע (ארצי) 424/06 מטבחי שרת בע"מ - ילנה גרוחולסקי (2.8.2007), בפסקה 4 לדברי השופט ארד (כתוארה אז) וההפניות שם]. לא שוכנענו, כי מקרה זה נמנה עם המקרים החריגים המצדיקים התערבות ערכאת הערעור בקביעתו העובדתית של בית הדין האזורי, המבוססת על התרשמותו מהעדויות ומהראיות, כי ככל שחלה הפסקה במהלך תקופת ההתקשרות היא הייתה הפסקה ארעית שלא ניתקה את קשר העבודה, כאמור בסעיף 92 (לחוק פיצויי פיטורים, תשכ"ג – 1963, ובכל מקרה היא לא הייתה ממושכת ולא נמשכה עד סוף חודש מאי 2006 כנטען על ידי המערער.

12.3. המערער שם את הדגש על קטע זה בתמליל השיחה בין המשיב לבין בא כוחו:

סער [ב"כ המשיב]: בכמה כסף? ומה זה המסמך הזה שעשיתם? שהפסקת את העבודה.
"יגאל [המשיב]: "זה מסמך כעקרון אנחנו עבדנו 6 שנים ככה בעצמאי, ל.ב. עצמאי בסופו של דבר ראיתי שם שלא מתקדם הענין עצמאי, גם כל הדבר היה ..
דובר: (דיבור לא ברור).
יגאל: אמרתי לו 'בוא תעביר אותי על בסיס משכורת' שם אותי על משכורת שנה וחצי עבדתי על תלוש משכורת. זה לא קשור למשכורת, לא קשור הכסף שהוא חייב זה קשור לכסף שאני נתתי לו אישית".

אכן, מהתמליל עולה כי המשיב הועסק על בסיס משכורת קבועה במשך השנה וחצי האחרונות לעבודתו, וזאת על פי בקשתו, כיוון שהגיע למסקנה ש"עניין העצמאי" "לא מתקדם" לשביעות רצונו. אולם, מהתמליל לא עולה, כנטען על ידי המערער, כי קודם למעבר חלה הפסקה בהתקשרות בין המערער לבין המשיב. לא הובאה לפיכך הצדקה להתערבות בקביעתו העובדתית של בית הדין האזורי בקשר לכך. כללו של דבר: אנו דוחים את טענת המערער כי היה נתק ביחסי העבודה בין הצדדים בתקופה ינואר 2006 עד מאי 2006.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

13. בהתייחס לטענותיו האחרות של המערער, ככל שלא ניתנה להן תשובה באמור עד
כה:

13.1. **תחשיב פיצויי הפיטורים:** נוכח העובדה שבכתב ההגנה הודה המערער כי עד חודש דצמבר 2005 הועסק המשיב ברציפות, ונוכח העובדה שהמערער לא ביקש לתקן את כתב ההגנה ולטעון כי חלו הפסקות בתקופות אחרות, צדק בית הדין האזורי בקביעתו כי טענה לניתוק הקשר בתקופות אחרות מהווה שינוי חזית שאין להתירו. נוסף, כי המערער אישר כי ככל שיש רצף בתקופת עבודתו של המשיב השכר הקובע לחישוב פיצויי הפיטורים עומד על 4,500 ₪. לפיכך, משקבענו שהמשיב הועסק ברציפות מחודש ינואר 1999 עד חודש ינואר 2008, הרי שסכום פיצויי הפיטורים הנכון עומד על סך של 40,500 ₪, כפי שפסק בית הדין האזורי (סעיף 155 (א) לפסק הדין¹).

13.2. **הודעה מוקדמת:** באשר לטענה כי ב"גמר חשבון" שנערך במועד סיום קשר העבודה שולם למשיב בעד הודעה מוקדמת, הרי שקביעתו של בית הדין האזורי שלפיה המסמך שבמסגרתו נערך "גמר חשבון" אינו מקיים את התנאים שנקבעו בפסיקה למתן תוקף לכתב ויתור תואמת היטב את ההלכות שנקבעו בפסיקה. נציין, כי במסמך עצמו אין כל פירוט או תחשיב של הסכום ששולם למשיב בסך של 7,807 ₪, כך שאין כל אינדיקציה כי התשלום על פי המסמך כולל תשלום בעד הודעה מוקדמת. זאת ועוד. בית הדין האזורי קבע שיש לקזז מהסכום שנפסק לזכות המשיב את הסכום ששולם למשיב במסגרת "גמר חשבון", כך שבכל מקרה לא שולם למשיב תשלום כפול בעד הודעה מוקדמת.

13.3. **התיישנות התביעה לפדיון חופשה: ראשית,** בהודעת הערעור לא הועלתה טענה זו, אלא נטען רק שהתחשיב שגוי, נוכח העובדה שהוא נערך על בסיס תקופת עבודה בת תשע שנים ולא על בסיס תקופת עבודה בת חמש שנים. **שנית,** הוראת ההתיישנות על פי חוק חופשה שנתית, התשי"א – 1951 קובעת התיישנות דיונית, ועל כן על הנתבע להעלות את טענת ההתיישנות בהזדמנות הראשונה (דב"ע (ארצי) לא/25 – 3 דינה סלם – שלמה הולצמן, פד"ע ג' 326 (1972)). המערער אמנם טען בכתב ההגנה (סעיף 20 לכתב ההגנה) כי "**מירב הרכיבים, ללא קשר למעמדו של**

¹ מוסכם על המשיב, כי הסכום הנכון הוא 40,500 ₪ וכי נפלה טעות סופר בסעיף 95 לפסק הדין, שבו ננקב הסכום 45,000 ₪. 8 מתוך 10

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

התובע, התיישנו". אולם, בהתאם לפסיקה, עת מדובר בהוראת התיישנות מיוחדת, כפי שנקבע בחוק חופשה שנתית הקובע תקופת התיישנות מיוחדת שונה מתקופת ההתיישנות הרגילה (שלוש שנים לעומת שבע שנים), אין די בכך שנתבע העלה טענת התיישנות כללית או טענת התיישנות על פי חוק ההתיישנות, התשי"ח – 1958, אלא עליו לטעון במפורש את טענת ההתיישנות המיוחדת על פי הוראת החוק הרלוונטית [ראו לעניין זה ע"ע (ארצי) 325/09 ד"ר אנה ימפולסקי – מדינת ישראל (6.10.2010)].

13.4. **מענק חג:** מענק חג שנפסק לזכות המשיב אינו תשלום בעד ימי חג בהם המשיב לא עבד, אלא תשלום מענק (או משכורת 13) על פי צו ההרחבה בענף הדפוס. לפיכך, טענות המערער בהודעת הערעור בעניין זה אינן רלוונטיות. נוסף, כי התביעה לדמי חגים בעד ימי חג נדחתה כיוון שהמשיב הועסק על בסיס משכורת חודשית (סעיפים 131 עד 133 לפסק הדין).

13.5. **הוצאות משפט:** החלטה בעניין חיוב בהוצאות ושיעור ההוצאות נתונה לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית ורק במקרים נדירים תתערב ערכאת הערעור בשיקול דעתה [ע"ע (ארצי) 48431-02-11 משה חננאל - אינטרפייס פרטנרס אינטרנשיונל, לימיטד (15.9.2014) והאסמכתאות שם]. מקרה זה אינו נמנה עם המקרים המצדיקים התערבות בשיקול דעתו של בית הדין האזורי.

14. **סוף דבר:** לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה. המערער ישלם למשיב שכ"ט עו"ד בסך של 5,000 ₪. אם סכום זה לא ישולם בתוך 30 יום ממועד המצאת פסק הדין למערער, יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום עד למועד התשלום בפועל.

15. **אשר לכספים שהופקדו בבית הדין:** הסכום שנפסק לזכות המשיב בפסק דינו של בית הדין האזורי עמד על סך של 78,191 ₪ נכון ליום 10.1.2008 ובנוסף 12,000 ₪ הוצאות, נכון ליום 12.5.2014. על פי החלטת השופט איטח מיום 3.5.2015 ניתן צו לעיכוב ביצוע של מחצית מן הסכום שנפסק לזכותו של המשיב בבית הדין האזורי, בכפוף להפקדת סכום זה בקופת בית דין, ולא בכפוף להפקדת סכום של 40,500 ₪ כנטען על ידי המערער. בהמשך להחלטה זו הפקיד המערער ביום 20.5.2015 סך של 69,149 ₪ בקופת בית הדין. כפי העולה מהודעות הצדדים, סכום זהה שולם למשיב במסגרת תיק ההוצאה לפועל. נוכח האמור, אין מדובר בתשלום כפול כנטען על ידי המערער ובא

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 31110-06-14

כוחו, שכן כאמור ניתן צו עיכוב ביצוע רק על מחצית הסכום שנפסק לזכותו של המשיב. לפיכך, עם דחיית הערעור זכאי המשיב לקבל את הסכום שהופקד בבית הדין, בגובה המחצית השנייה של הסכום שנפסק לזכותו בפסק דינו של בית הדין האזורי. עוד יודגש כי בית דין זה אינו מוסמך לעכב את ביצוע פסק הדין לאחר מתן פסק הדין, גם אם בכוונת המערער להגיש עתירה לבג"צ.

אשר לגובה הסכום שהופקד בקופת בית הדין: לטענת המערער בהודעת בא כוחו, קיים הפרש בין הסכום שהופקד לבין הסכום אותו היה על המערער להפקיד בהתאם להחלטת בית הדין מיום 3.3.2015. ראשית, חזקה כי המערער ערך את החישוב הנכון והפקיד מחצית מהסכום שנפסק, מסקנה המתחזקת גם מהעובדה ששולם למשיב סכום זהה במסגרת תיק ההוצאה לפועל. שנית, מעבר לטענה שתמית כי קיים הפרש בין הסכום שהיה צריך להפקיד לבין הסכום שהופקד בפועל, לא פירט המערער מה הסכום שהופקד ביתר ולא הציג כל תחשיב המצביע על כך שאכן הופקדו כספים ביתר. נוכח כל האמור, אין להיעתר לבקשתו של המערער שלא להעביר לזכות המשיב את הכספים שהופקדו בבית דין על פי החלטת בית הדין מיום 3.5.2015, ובכך לסכל את תכלית ההפקדה – הבטחת זכותו של המשיב בערעור לגבות מיידית את הכספים שנפסקו לזכותו ככל שהערעור יידחה.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ו (17 יולי 2016), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

רועי פוליאק,
שופט

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר שלמה נוימן,
נציג ציבור (מעסיקים)

מר נתן מאיר,
נציג ציבור (עובדים)